

EINDE VAN HET
SEIZOEN
Truly a Love Story

EINDE VAN HET
SEIZOEN
Truly a Love Story

Eduard Meinema

Einde van het seizoen

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Elina Leonova / Depositphoto

Linedrawing / portret Mia: Joeff / www.joeff.nl

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

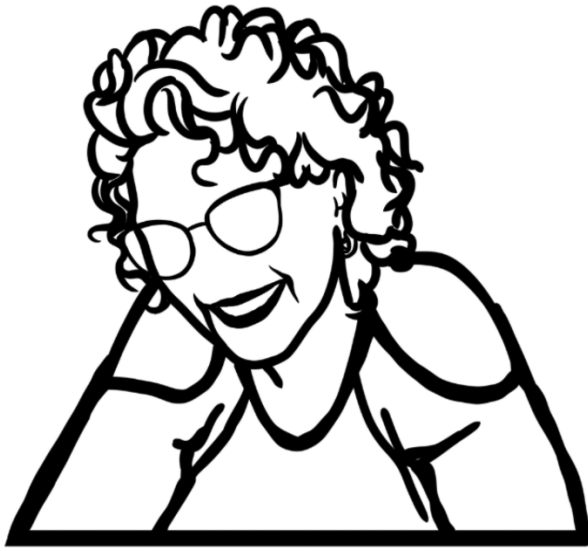
ISBN 9789403822372

NUR 343

All rights reserved.

‘Het geluk heeft de eigenschap slechts zichtbaar te worden, als het voorbij is.’

Godfried Bomans (2 maart 1913 – 22 december 1971), in:
‘Buitelingen; Aforismen, buitelingen en capriolen.’ [1948, pag. 33].

‘Leven is een film waarvan iedereen het einde kent...’

Eduard Meinema in: ‘Open Einde’ [kort verhaal, oktober 1988].

VOORWOORD

Een eerbetoon aan Mia

Enkele weken geleden kreeg ik een verzoek dat ik totaal niet had zien aankomen. Eduard benaderde mij om een stukje te schrijven voor het boek dat hij voor Mia heeft gemaakt. Mia was namelijk 1 jaar geleden, een paar dagen na haar zestigste verjaardag, plotseling overleden vertelde hij mij.... Oh Mijn God.... die zag ik niet aankomen.

Mia was een bijzonder, speciale vrouw, oftewel een ‘very special lady’ zoals Eduard haar typeerde na hun eerste ontmoeting op het uitzendbureau.

Toen wij net vijftien zomers jong waren, hebben Mia en ik elkaar leren kennen op een camping in de buurt van Saint Tropez. Het klikte meteen tussen ons en we hebben een fantastische week samen, en ook onafscheidelijk, doorgebracht. We hebben elkaar nooit meer uit het oog verloren, maar in mijn ogen daarna wel veel te weinig nog gezien en ontmoet. Helaas kunnen we die tijd niet meer terugkrijgen of terugdraaien, want Mia is niet meer hier bij ons op aarde. Wel heel bijzonder dat Eduard dit boek voor Mia heeft bedacht, geschreven en op de markt heeft gebracht. Bravo.

Vol herkenning beleef ik de pagina’s van dit oeuvre en ben dankbaar dat Mia op deze manier in ons voortleeft. De herinnering blijft.

In liefde,

Chimène van Oosterhout

1

Half oktober. Niet bepaald de juiste tijd van het jaar om een toeristenplaats te bezoeken. Maar we zijn hier dan ook niet om de toerist uit te hangen.

Het is al ruim tien jaar geleden dat we hier voor het laatst waren. Of was het vijftien jaar? God, wat gaat de tijd snel. Maar ondanks de nieuwbouw, veel hoogbouw dicht bij de kust die er destijds nog niet stond, herinneren we ons nog moeiteloos waar we moeten zijn. We rijden bijna als vanzelf naar de boulevard van het Spaanse dorpje aan de baai van Rosas.

Nu, voor ons, letterlijk een '*Boulevard of broken dreams*'.

Maar dat wisten we toen nog niet.

Verdomme...

Oké, we rijden *bijna* als vanzelf de juiste richting in. Speurend naar bekende gebouwen, markante constructies of überhaupt iets wat mij bekend voorkomt, let ik te weinig op het verkeer en mis ik op de rotonde een auto die voorrang heeft. Nou, zeg maar gerust een auto die voorrang *neemt*. Een hoge gil van mijn jongste dochter, die naast me op de bijrijdersstoel zit, laat me net op tijd stoppen en laat mijn oudste dochter, die op de achterbank in een soort trance oude herinneringen zag herleven, nu net zo hard gillend als haar zusje, kaarsrecht gaan zitten.

We staan neus aan neus. Bumper aan bumper. Eén seconde later, niet meer dan een paar centimeter verder en ik had de nummerplaat van de Duitse auto eraf geramd. En waarschijnlijk nog wel meer.

‘*Scheisse!*’ roept de corpulente man me, zwaaiend met twee middelvingers, van achter het stuur van zijn even vette Mercedes toe.

‘Ja, ja, jij ook een fijne vakantie...,’ mopper ik, kwaad op mezelf. Helaas kan ik hem het bijna-ongeluk niet echt kwalijk nemen.

We vinden met veel moeite een parkeerplekje direct langs de kust. Ongelofelijk. Het was destijds in de zomer al druk. Altijd al moeilijk om een plekje te vinden als we naar een restaurantje wilden gaan, of gewoon wat winkeltjes wilden bekijken, of langs de boulevard wilden struinen. Ook nu, zo laat in het najaar, zijn alle parkeerplaatsen weer bezet. Bijzonder. Maar goed. We zijn er.

De najaarsmist ontnemt ons deels het zicht op de horizon. Ondanks de vele geparkeerde auto’s, ligt de boulevard er verlaten bij. Waar zijn al die mensen? Maakt niet uit. Lekker rustig zo en in gedachten horen we nog altijd de ober met zijn mislukte Duits. Waarom hij ons, Nederlanders, in het Duits aansprak? Geen idee, maar hij deed zijn uiterste best om de perfecte gastheer te zijn, zullen we maar zeggen. In zijn mislukte Duits sprak hij tergend langzaam de naam van het drankje uit en plaatste het glas keurig op het kleine tafeltje zonder zijn ogen van mijn schoonmoeder af te laten dwalen. ‘*Apfffeeelsaffffit.*’ Tuurlijk, appelsap voor de kleine meid. Zelfs al bestelde ik alles toch keurig in het Spaans: ‘*Zuma de Manzana por favor.*’ Nou ja, het was in mijn beste ‘terrasjes Spaans’, net genoeg om iets te eten en te drinken te bestellen. Natuurlijk ‘*Cerveza*’, zomer en bier horen bij elkaar. En ook ‘*Bikini*’ had ik al snel door. Dat was blijkbaar de naam voor een simpele tosti. Als man zijnde toch een beetje vreemd om steeds weer een bikini te bestellen...

Hoe dan ook. Hier staan we dan.

Samen. Mijn meiden en ik.

Onze meiden.

Het voelt enigszins vertrouwd, maar oh zo verkeerd.

Het klopt gewoon niet.

Niet meer...

2

21 juni 1991. Ik weet de dag nog exact. Het tijdstip bij benadering, maar het moet na vijven zijn geweest. Die middag kwam ze voor het eerst langs. Kwam ze mijn leven binnen fladderen. Ik zag haar van veraf aankomen, de rode lippen - toen al - en haar krullende haren, samengebonden in een paardenstaartje dat pittig en eigenwijs meedanst op het ritme waarop ze, zelfbewust en met grote passen, eigenwijs én charmant het uitgesleten stoepje voor ons pand opliep. Een oud monumentaal pand dat vroeger een bakkerij was. Voor de huidige functie was het grotendeels verbouwd tot een modern kantoor, waar zelfs, en dat was in die jaren nog een unicum, een faxmachine stond. De oude oven van de bakkerij mocht niet verwijderd worden. Ouderdom komt met gebreken, maar monumenten met stringente bouwregels. Afijn, door die beperkende voorschriften had ik in mijn ‘managers kantoor’, waar ik eigenlijk nooit zat, een prachtig, sfeervol decor.

Ik werkte op een uitzendbureau en vrijdagmiddag kwamen de uitzendkrachten, zoals gewoonlijk, langs om hun urenbriefje in te leveren en onder het genot van een drankje even bij te kletsen.

Mijn collega en ik keken elkaar aan. Zij was in gesprek met een van de uitzendkrachten, dus sprak ik het meisje dat net binnenkwam aan. ‘Eh, sorry, maar op vrijdagmiddag schrijven we eigenlijk nooit iemand in. Je kunt wel volgende week...’

‘Mijn broertje heeft me hierheen gestuurd,’ zei ze zonder me uit te laten praten. ‘Ik werk bij een Amerikaans bedrijf, daar wordt nu een reorganisatie doorgevoerd. Binnenkort komt ook mijn functie te vervallen. Daarom ben ik nu al hard op zoek naar ander werk, maar

omdat ik er op dit moment nog werk, kan ik doordeweeks niet hier langskomen. Dus, ik hoop dat het nu kan?’

Ik voelde de blik van Sylvia, mijn collega, prikken. Ze zei het niet hardop, maar ik kende haar inmiddels goed genoeg om te weten wat ze wilde zeggen ‘*Waag het niet.*’

Het meisje stond nog in de deuropening. Ze keek me eerder doordringend dan vragend aan. Blikte terloops even naar Sylvia die nog altijd stilzwijgend haar wil aan mij probeerde op te leggen. Het begin van een koude oorlog. Wist ik veel. Ik had alleen maar oog voor het meisje met de felrode lippen en, nu ze heel eigenwijs langzaam verder naar binnen was gelopen, kon ik het niet missen, twee bruine ogen die dwars door me heenkeken.

‘Oh, eh... Ja...’ Ik voelde de blik van Sylvia niet alleen. Ik zag het nu ook. ‘Ehm... Weet je wat, laten we even in mijn kantoortje gaan zitten...’

‘Oké,’ zei ze met een stralende lach en - verbeelde ik het me? - een triomfantelijke blik naar Syl. Mijn ‘meer dan collegaatje’. Er speelde iets meer tussen ons dan we als collega’s mochten laten blijken, maar het meisje met de rode lippen had het blijkbaar feilloos aangevoeld. Over vrouwelijke intuïtie gesproken...

We gingen in mijn kantoortje zitten. Ik met mijn rug naar de antieke oven zodat zij het mooiste uitzicht had. Hoewel. Mijn uitzicht was duizend keer mooier, maar ook dat mocht ik niet laten blijken.

Ik zette een kopje koffie voor ons beiden neer. ‘Goed. Laten we maar bij het begin beginnen. Wat is je naam?’

‘Gerdy-Mia,’ antwoordde ze met een mysterieus lachje. ‘Maar zeg maar Mia.’

Ik keek haar aan, mijn hoofd een beetje schuin. ‘Gerdy-Mia? Dat klinkt... heel apart?’

Ze zuchtte. ‘Ja, ik weet het. Ik ben vernoemd naar mijn opa en oma. Niet mijn favoriete opa en oma. Dus, alsjeblieft, noem me Mia.’

‘Eh, ja. Tuurlijk...,’ brabbelde ik nauwelijks verstaanbaar. Alles wat ze zei leidde me af van mijn eigenlijke taak, ik hing letterlijk en figuurlijk aan haar rode lippen. Ik deed mijn best om haar te interviewen op de manier zoals mij dat was geleerd. Want uiteindelijk moest ik zoveel mogelijk over haar te weten komen, zodat we haar de juiste functie konden voorleggen. Alle antwoorden schreef ik, zoals toen nog gebruikelijk was, keurig met een pen op de inschrijfkaart. Na verloop van tijd zag ik vanuit mijn ooghoeken de ene na de andere uitzendkracht vertrekken en Sylvia driftig op haar horloge tikken. ‘Ga maar,’ mimeerde ik en gebaarde dat ze kon gaan. Ditmaal kreeg ik een dodelijke blik toegeworpen waarvan ik nu al wist dat die volgende week de nodige discussie zou opleveren. Nou ja, misschien dat een weekend rust bij voorbaat zou helpen de lucht te klaren.

Zonder dat ik het doorhad, nam Gerdy-Mia, pardon, nam *Mia* het gesprek geleidelijk aan over. Toen ik, ruim na sluitingstijd, het interview beëindigde, wist zij meer van mij dan ik van haar. Toch zat iets me niet helemaal lekker. ‘Ehm, je broertje had je doorgestuurd, zei je?’

Ze lachte. ‘Zei ik dat? Ja, hij is mijn jongere broer. Maar *broertje*...? Hij is twee meter vijf. Of zes, ik weet niet eens hoe lang hij echt is.’

Er ging een lampje bij me branden. Ik ben zelf niet de kleinste, dus er zijn niet zoveel mensen waar ik naar op moet kijken. ‘Oh hij. Ja, die lacht net zo spontaan als jij...’ Het was eruit voor ik het besepte. ‘Sorry. Ik bedoel...’

‘Geeft niet.’ Weer die stralende lach direct gevolgd door een verleidelijke vraag. ‘Wanneer hoor ik wat van je?’

‘Euhhh...’ Ik voelde een rode bloes op mijn wangen. *Wauw, die zag ik niet aankomen...*

Ze knikte naar de inschrijfkaart. ‘Je weet nu toch alles van me?’

‘Oh...’ *Shit, bedoelde ze dat...* Ik staarde naar de kaart. Alles wat ze me had verteld, bevestigde mijn vermoeden over haar vanaf het moment dat ze binnenstapte. Ze was niet alleen *voor mij* te hoog gegrepen. Ook voor wat dit uitzendbureau haar kon bieden. ‘Ik, ehm... Ik ben bang, dat we voor jou niet zoveel banen hebben. Weet je, we zijn meer een technisch uitzendbureau. Secretaresses- en telefoniste banen zijn niet onze specialiteit.’

‘Niet? Jammer...’ Ze stond op. ‘Toch hoop ik dat je iets voor me kunt doen. Ik hoor graag van je. En ik zal regelmatig langskomen, want dat werkt het beste he? Langslopen en vragen of je al iets hebt? Zodat mijn kaart bovenop de stapel blijft.’

‘Ja. Zo blijf je wel het beste onder de aandacht.’

‘Oké, nou, tot ziens,’ zei ze. Nog een laatste lach en ze vertrok. Ik keek haar na. Min of meer in trance. Keek nog eens naar het witte koffiekopje dat op mijn bureau was achtergebleven en waar nu de afdruk van haar rode lippen op stond.

‘Zo, was het wat?’ Sylvia’s stem klonk hard en dichterbij dan ze daadwerkelijk was, maar toch schrok ik.

‘Shit. Ik dacht dat je al weg was?’

‘Nee, samen afsluiten he? Dat doen collega’s...’

Ik sloot mijn ogen. Oei. Pijnlijk momentje. ‘Ja. Klopt. Dat doen we altijd hé?’ Ik pakte de kaart op, om hem in het bestand van werkzoekenden te doen. Maar bedacht dat ik nog één ding moest doen. Bij iedere nieuwe uitzendkracht krabbelden we iets unieks, iets herkenbaars op de kaart. In die tijd hadden we nog geen foto’s om op de kaart te doen, dus omschreven we iedereen die we inschreven als

werkzoekende door iets specifiek van hem, of in dit geval haar, te benoemen waardoor we ook na enkele weken nog wisten wie hij of zij was. Bijvoorbeeld: ‘kapotte panty’.

Ah ja, dat was *dat* meisje...

Of: ‘één oorbel’.

Ach ja, dat was *die jongen*. Onze eigen transgender...

Bij Mia schreef ik, zonder na te denken: ‘*Very special lady*’.

Tja. Niet echt iets waardoor mijn collega’s zouden weten wie het meisje met de rode lippen ook alweer was. Maar het zei precies hoe ik over haar dacht...

3

Na het weekend was er geen uitleg nodig. Het onuitgesproken, niet eens formeel benoemde, meningsverschil tussen Sylvia en mij, ontaardde in een voor anderen niet zichtbare strijd waarbij Mia's kaart òf bovenop - *guilty!* - òf helemaal onderop de stapel werkzoekenden terechtkwam. Maar, mijn goede bedoelingen ten spijt, mijn eerste inschatting was jammerlijk correct. Het meisje met de felrode lippen was niet het type waar wij banen voor binnen kregen. Desondanks kwam ze vrijwel iedere week trouw langs om te vragen of we al iets hadden. Het verbaasde me niet alleen dat ze steeds terugkwam, maar ook dat de andere uitzendbureaus, gespecialiseerd in administratieve banen, ook niets voor haar konden doen. Hoewel. Af en toe liet ze doorschemeren dat haar een baan was aangeboden, maar dat ze toch liever nog even wachtte.

Pas in het najaar kwam er bij toeval iets voor haar binnen. Een van de productiebedrijven waar wij zaken mee deden, had tijdelijk een telefoniste nodig. 'Nou, grijp je kans,' zei Sylvia. 'Dat lijkt me wel iets voor *Gerdy-Mia*.'

'Het is *Mia*,' zei ik. 'Maar ik denk dat het niets voor haar is. Het is maar voor twee weken en volgens mij heeft ze nu nog werk bij dat Amerikaanse bedrijf.'

Sylvia haalde haar schouders op. 'Dan moet je het zelf maar weten. Het is wel omzet...'

Hmm. Een gevoelig punt. Natuurlijk probeerden we de beste banen voor onze werkzoekenden te vinden. Maar het hoofdkantoor had maar één doelstelling: de begroting halen. En liefst meer dan dat.

Ik wachtte tot Sylvia met pauze was. Trok de stoute schoenen aan en belde Mia.

‘Shit, het antwoordapparaat... Ik bedoel...’ *Nee he*, dacht ik. *Nou staat dat op haar antwoordapparaat. Snel eroverheen lullen*, dacht ik. ‘Hee, hoiiii, Mia... Ik eh,’ *Hoe los ik dit in godsnaam op?* ‘Hee, ik ken een rijmpje... Ik zit me voor het vensterglas, onnoemelijk te vervelen. Ik wou dat ik twee hondjes was. Dan kon ik samen spelen. Hihi... Dat is van Godfried Bomans. Afijn. Dat doet er niet toe. Maar eh, ik heb een leuke baan voor je. Dus, wil je me terugbellen?’ Ik hing snel op. Klotsende oksels en schaamrood op mijn kaken. *Wat de hel heb ik gedaan*, dacht ik, *wat onprofessioneel*.

Het telefoontje liet niet lang op zich wachten. Helaas - zal je altijd zien... - net op een moment dat ik met pauze was. Zodoende nam Sylvia het gesprek aan en regelde een kennismakingsgesprek bij onze opdrachtgever. Het gesprek was slechts een formaliteit. Met haar innemende persoonlijkheid had Mia de baan en kon ze een week later al beginnen. ‘Maar je werk bij de Amerikanen dan?’ vroeg ik haar toen ze het contract kwam tekenen. ‘Dit is maar voor twee weken he?’

‘Weet ik, maar ik ben helemaal klaar met die lui. Laat ze het maar lekker uitzoeken. Ik kom voor jou werken.’

‘Nou, voor mij. Het is niet mijn eigen bureau, maar goed. Heel fijn dat je het wilt doen.’

Nog voor de twee weken voorbij waren, werden we gebeld door de opdrachtgever. De telefoniste baan was tijdelijk, maar inmiddels zocht het bedrijf ook een directiesecretaresse. En daar zouden ze Mia graag voor willen vragen.

Zo bleef ze ook na die twee weken iedere vrijdag haar urenbriefje inleveren. Ik vond het prima. Sylvia niet. Net zoals Mia en ik om elkaar heen draaiden zonder dat er daadwerkelijk iets gebeurde,

draaiden Sylvia en ik, op kantoor, ook nog altijd rond elkaar. Een onmogelijke situatie waar Sylvia maar één oplossing voor had. Ze nam ontslag en ging bij een van onze opdrachtgevers werken.

Het werd een vreemde jaarafsluiting. Sylvia was al weg. Ik werkte een nieuwe collega in. En Mia bleef langskomen. ‘Wat ga jij doen met Kerst?’ vroeg ze begin december.

‘Ik ga eerst een week naar Amerika, voor een congres. Daarna een paar dagen naar mijn opa en oma. De familie van mijn vader woont vrijwel allemaal in de USA, vandaar... Maar voor de Kerst ben ik terug, dat vier ik bij mijn ouders.’

‘Alleen?’

‘Ja. Mijn kat kan wel een paar uur zonder mij.’

‘Oh? Dus je bent single? Net als ik?’

We keken elkaar aan. Wekenlang hadden we elkaar gesproken, zonder iets te zeggen. Om elkaar heen gedraaid. En nu pas kwam die belangrijke vraag eruit. Ben jij single?

‘Ja. Ik ben single...’

Maar verder dan dat, ging het niet. We vierden allebei Kerst in de wetenschap dat de ander, na het verplichte etentje bij de ouders, alleen thuis zat.

4

Maandag 13 januari 1992 kwam ik haar, tijdens mijn lunchpauze, tegen in de stad. Losse krullen en een kort, zwart leren jack.

‘Wat heb jij nou?’ vroeg ze, wijzend op de vaas die ik in mijn armen droeg.

‘Oh, eh, een vaas.’ Duh huh... Wat een briljante opmerking. Kon ik nog een slechtere indruk achterlaten? ‘Ik... ik had verjaardagsgeld van mijn oma gekregen en daar wilde ik iets blijvends van kopen.’

Ik hoefde het niet te vragen. Haar blik zei alles, ze vond het paarse ding waar ik nu een beetje mee stond te jongleren duidelijk niets. ‘Wanneer was je dan jarig?’ vroeg ze in plaats van ook maar iets over die opzichtige, in haar ogen ongetwijfeld lelijke, vaas te zeggen.

‘Afgelopen zaterdag. Ben negenentwintig geworden.’

‘Zo, ouwetje...’

‘En jij dan?’

‘Ik? Dat hoor je te weten. Staat op mijn inschrijfkaart,’ lachte ze. Die stralende lach, de rode lippen...

Ik kende haar intussen goed genoeg om te weten dat ze het me vandaag niet zou zeggen. En er naar vragen was *not done*. In plaats daarvan maakte ik in gedachten een aantekening: op kantoor direct nakijken wanneer zij jarig is! Het gesprekje, op straat tussen het wandelende kooppubliek, verliep stuntelig maar toch besloot ik het erop te wagen. ‘Zeg, wat ik je al een tijdje wil vragen...’

‘Ja?’ De intonatie van dat ene woord was verrassend veelbelovend. Het klonk bijna of ze eigenlijk ‘*Eindelijk...*’ wilde zeggen.

Mijn hart klopte achter in mijn keel en volgens mij kwam de vraag er daardoor nog minder cool uit dan ik wilde: ‘Nou ja. Ik ben net jarig geweest. Misschien, als je het leuk vindt, kunnen we het samen nogmaals vieren? Met een etentje?’ He, he, het was eruit. Zonder te stotteren, dat wel, maar dat was dan ook het enige positieve. Het klonk absoluut niet overtuigend. Hoe dan ook, de vraag was gesteld. Geen weg meer terug. In mijn hoofd knaagde slechts één gedachte. ‘*She’s out of your league, dude.*’ Te hoog gegrepen voor jou, gast.

Twee bruine ogen straalden nog meer dan ooit tevoren. ‘Ja. Leuk!’ zei ze. Ineens was die zelfbewuste jonge vrouw net zo onzeker als ik. Onhandig en giechelend trok ze me mee naar de hoek van de straat. Ze wees naar het einde van de straat. ‘Kijk, daar woon ik. Vlak bij die molen.’

‘Weet ik, staat op je inschrijfkaart,’ wilde ik zeggen. Goddank wist ik voor één keer mijn flauwe opmerkingen voor me te houden en heb het niet hardop gezegd, alleen maar gedacht. In plaats daarvan brabbelde ik: ‘Oh, daar...’ Ik dacht koortsachtig na. Had een ‘Nee’ verwacht maar een heel spontane ‘Ja’ gekregen, en was daardoor nu even de weg kwijt. *Nog meer* de weg kwijt. ‘Ehm... zaterdagavond oké? Of heb je dan iets te doen?’

‘Nee. Is goed.’ Het antwoord kwam direct zonder ook maar een seconde te twijfelen.

‘Oh, oké-eh... Weet je, ik ben net verhuisd. En ik weet nog niet goed de weg in mijn nieuwe stad. Ja, wel in mijn oude woonplaats, Den Haag, maar dat is nogal ver van hier. Dus, zullen we hier afspreken?’

‘Ze knikte alsof het vanzelfsprekend was. ‘Ja, goed.’